

GAZETE ODTÜ

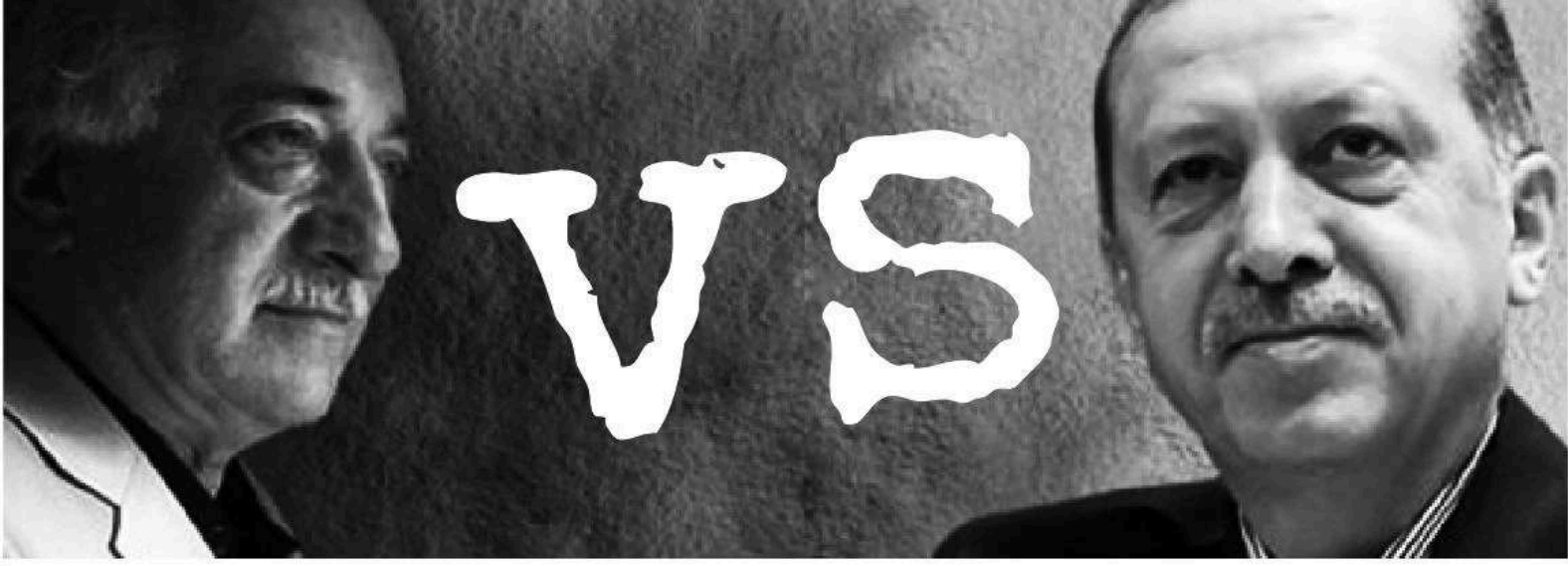
gayriresmî odtü gazetesi

sayı: 2 • ocak 2014

Gözlerinden,
gözlerinden öperim.
Bir umudum sende,
anlıyor musun?

Açtırma kutuyu söyletme kötüyü Yahut büyük kapışma

2002'den bu yana süren büyük aşk bitti! 11 yıldır iliğimizi kemiğimizi sömüren Tayyip Erdoğan'ın AKP'si ile belki de pervasız ve sınırsız iktidarını(polis-medya-yargı düzleminde) borçlu olduğu Fethullah Gülen cemaati -nam-ı diğer Hizmet hareketi- şiddetli geçimsizlikten resmen "boşandı".

2013 gerçekten çok hareketli bir yıl oldu. ODTÜ direnişinin sıcaklığı ile karşılaşmıştık; ölümler, olaylar, savaşlar, patlamalar ve tabii ki "Gezi" derken bol soslu, çok skandalı bir olaylar silsilesiyle uğurluyoruz: 17 Aralık'ta başlayan ve kamuoyuna "Rüşvet ve Yolsuzluk Operasyonu" olarak yansıyan soruşturma şu an Türkiye'nin birincil gündemi durumunda.

Dügmeye basan savcı Zekeriya Öz çoğunuzla tanıdık gelen bir isim: Ergenekon, OdaTv, şike gibi ses getiren ve AKP'nin en önemli siyasi rakiplerinin tasfiyesiyle sonuçlanan davaları yine bu savcı başlatmıştı. Hatta Başbakan zamanında "Ben Ergenekon'un savcısıyım." deyip savcı Öz'e arka çıkmıştı. Fakat bu operasyonun hedefi eski iktidar artıkları, ulusalcı simalar ya da askerler değildi. Bu sefer AKP'ye hem kan hem de ticaret bağı ile bağlı olan bakan çocukları, "güya" kamu bankası müdürleri, bakanların özel kalemleri, İran'la altın yoluyla gizli ticaret yapan iş adamları, kentsel dönüşüm sayesinde rantı vurup köşeyi dönen inşaat prensleri, TOKİ ile al gülüm ver gülümcülük oynayan belediye başkanları sabahın beşinde gelen polis başkanlarıyla içeri alınıyordu. (Hayret, biz bu sahneleri öğrenciler, avukatlar ve bilim insanlarına yapılırken izlemiştik.)

Öte yandan cemaat cephesi gemileri çoktan yakmıştı. Operasyondan bir gün önce Gülen'in has adamı Hakan Şükür AKP'den istifa ediyor, giderken de zehir zemberek bir açıklamayla dersanelerin

kapatılmasının Hizmet ile AKP arasındaki "kardeşlik hukuku"nu bitireceğini duyurarak operasyonun işaret fişegini yakıyordu. Daha sonra Gülen'in sağ kolu Hüseyin Gülerce Twitter'da bu istifanın AKP için son uyarı olduğunu belirterek aba altından sopa gösteriyordu.

Savaş başlamıştı. Yıllardır iktidara çalışan cemaatçı medya ajanları en gizli kasalarda saklı tutulan rüşvet belgelerini ana akım medyaya servis etmeye girişti. Tapeler, kasetler, dosyalar havada uçuyor; yolsuzlukların miktarıysa dudak uçuklatıyordu. Yapılan aramalardan birinde ise banka müdürünün evinde 4500000 (yazıyla dört milyon beş yüz bin) dolarlık para ayakkabı kutularından çıkıyordu. Cemaat kutuyu açmış, kötüyü de -en sunturlusundan- söylemişti.

Buna karşılık kısa süreli afallayan Tayyip ve şürekâsı önce olayı büyük bir komplo olarak niteledi ardından ertesi gün karşı hamleyle emniyette büyük bir temizliğe girişti. Soruşturmayı yürüten şube müdürleri bir bir görevden alındı. Kendi emir erleri tarafından ihanete uğrayan Tayyip böylelikle emniyeti "emniyet" altına aldı. Önümüzdeki günlerde Tayyip'in yargıya da el atacağı söyleniyor. Görünen o ki, bu savaş daha çok kelle uçuracak. AKP kendi iktidarını korumak için her türlü baskıyı kuracak, cemaat de yeni kutular açıp AKP'nin kuyusunu kazmayı sürdürecektir.

Peki, halk bu kayıçkı kavgasının neresinde durmalıdır?

Doğrusu bizler -moda tabiriyle Gezi'ciler- bu günden şu ana kadar büyük keyif almış durumdayız. Açığa çıkmış olan mizahi kabiliyetimiz ile gündeme alternatif oluşturmayı başarıyoruz bir kez daha. 17 Aralık'tan bu yana kâh "Dershane demedim, tersane dedim" diye Tayyip'le dalga geçiyoruz, kâh Fethullah'ın beddualarını Saruman'ın güçleriyle birleştiriyoruz. (Tersane demişken İzmir'de askeri tersanede kaza oldu, 10 kişi öldü. Ne diyorduk, kader...)

Ama bu yeterli mi? Yesinler birbirlerini mi demeliyiz? Hayır! Her ne kadar bu operasyon cemaatle AKP arasındaki iktidar kavgasının bir sonucu olsa da (Durun siz kardeşiniz.) ortada büyük bir pislik var. Halkın parasının, vergilerinin nerelere aktığı bütün çıplaklığıyla bir kez daha ortaya çıktı, malumun ilamı gerçekleşti. Burada ise ne hırsız AKP'ye, ne tescilli halk düşmanı Fethullah Gülen'e ne de ABD'nin yeni gözdesi CHP'ye bel bağlamak doğru olacaktır. Yapılması gereken sokaklarda, sosyal medyada ya da ulaşabileceğimiz her yerde ses çıkarmak, sömürü çarkına karşı yeni yollar üretmek olmalıdır. Halk kendi kaderini hırsızların, katillerin, çetelerin, gericilerin elinden almak zorundadır. Ve alacaktır, yolsuzluğun kutusunu da paramparça ederek...

Bir gelenek olarak Doğanın tahribatı

Dünyanın tahribatı günümüzde ciddi boyutlara ulaştı ve beraberinde geri dönüşü pek mümkün olmayan çevre sorunları getirdi. Bu sorunların temel nedenini anlamak için toplumsal yönelimleri ve evrimleri göz önüne almak uygun olacaktır. İnsanlar ekin yetiştirmek ve hayvanlara otlaklar oluşturmak için bulunan yeni yöntemler sonucu tarımı keşfetti. Besin sınırlamasının kalkması ve yerleşik hayata geçilmesi nüfusun çok daha hızlı artmasına olanak sağladı. Buharlı makinelerin icadıyla üretilen besinlerin taşınması kolaylaştı ve traktörlerin icadıyla da tarım yüksek bir ivme kazandı. Hayvan üretimi giderek yoğunlaştı ve hayvanlar hareket edemeyecekleri kadar küçük alanlarda yapay besinlerle yetiştirilmeye başlandı. 17. yüzyılda tarım için zararlı(!) görülen bütün hayvanların öldürülmesi telkin ediliyordu. Birçok hayvan türü kürklerinin "moda" olması nedeniyle yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. 20. yüzyılda dünya genelinde su tüketimi on kat arttı. Günümüzde ABD'de kullanılan suyun yarısı, Çin'de ise üçte ikisi boşa gidiyor. Aynı zamanda 20. yüzyılda çevresel sorunların farkına varılmaya başlandı ve doğayı korumak için örgütlenmeler oluştu. İnsanlık tarihindeki ikinci büyük değişim ise fosil yakıtların kullanılmaya başlanmasıydı. 19. yüzyıla kadar dünyanın temel yakıt kaynağı odundu. Odun, toplumların daha önceden kullandıkları diğer enerji kaynakları gibi yenilenebilir bir enerji kaynağıydı. Ancak yeterli ekim yapılmadığı ve ormanlar kontrolsüzce tahrip edildiği için kısa sürede odun miktarı azal-

dı ve odun fiyatları yükseldi. Böylece yenilenemez enerji kaynaklarına bağımlılık kömürle başladı. Fosil yakıtlara geçişin sonuçları çok büyük ölçekli oldu ve etkisi çok daha çabuk hissedildi. Enerji sıkıntısı yerini artan enerji tüketimine bağlı toplumlara bıraktı. Kömür tüketiminin artmasıyla birlikte enerji tüketimi odunla karşılanamayacak boyutlara ulaştı. Elektriğin kullanılmaya başlanmasıyla toplumların hayat tarzında çok köklü değişiklikler yaşandı ve enerji tüketiminde büyük bir artış görüldü. 20. yüzyılın sonunda fosil yakıt üretiminin yüzde kırkı elektrik üretimine ayrılmıştı. 1859'da dünyanın ilk ticari petrolü Pennsylvania'daki Drake Kuyusu'ndan elde edildi. Petrol tüketimi giderek arttı ve özellikle de motorlu taşıtların sayısının artmasıyla çok büyük bir sektör haline geldi. Bugün dünyanın en büyük şirketleri arasında birçok petrol şirketi yer almakta. Sonuç olarak karbondioksit salınımı kaçınılmaz bir şekilde arttı ve Dünya küresel ısınma ve iklim değişiklikleri tehdidi altında. Kyoto protokolü ise yetersiz katılım ve yetersiz hedefler nedeniyle başarısızlığa uğradı. Yenilenemeyen enerji kaynaklarına iki alternatif mevcut: Hidroelektrik ve nükleer enerji. Hidroelektrik güç için en elverişli alanlar kısa sürede kullanıma açıldı ve hidroelektrik enerji giderek önemini yitirdi. İkinci bir alternatif olarak "karbondioksit salınımı yapmayan, çevreci" nükleer enerji ortaya çıktı. Fakat sonuçları öngörülmeyen yapılan nükleer enerji santralleri güvenlik tehdidi oluşturuyordu. Santraller ömürlerini tamamladıktan sonra, yüksek

düzeyde nükleer atıkların depolanmasına çözüm bulunamadı. 1970'ten sonra ABD'de sipariş edilen bütün nükleer enerji santrallerinin yapımı iptal edildi, birçok Avrupa ülkesi nükleer enerji üretimini aşamalı olarak kaldırma kararı aldı. Günümüzde kapitalist ekonominin büyüme çabası ve ülkeler arası rekabet bütün bu tahribatın temelini oluşturuyor. Ekonominin gelişmesi adına doğal yaşam katlediliyor ve doğayı koruma mücadelesi veren örgütler baskılarla karşı karşıya. Adeta ekonominin kendisi pazarlanıyor ve "ekonominin büyümesinden başka çare olmadığı" her fırsatta vurgulanıyor. Bu koşullar altında da bir ağaç için direnen birkaç çevreciyi ya da bir orman için direnen ODTÜ öğrencilerini anlamanın zor olduğunu kabul etmek gerek. Bırakın yollar mahallelere değer katsın, alışveriş merkezleri ticareti canlandırsın.

Bütün bu olumsuzlukların yanında güzel gelişmelerin de yaşandığı yerler var. Ekvator, dünyaya önderlik ederek 2008'de "doğanın hakları" yasasını kabul ederek ekosistemleri sahip olunacak bir mülk olmaktan çıkarıp doğaya var olma hakkı tanıdı. Artık nehirler, ormanlar ve diğer ekosistemler yasanın koruması altında ve insanlar tarafından doğa adına açılan davalarla korunabiliyor. 2012'de bir yol yapım şirketinin moloz dökmesi sonucu zarar gören Vilcabamba Nehri adına açılan davayı 2012'de nehir kazandı ve restorasyon kararı alındı. Doğaya verilen değer "globalleşmesi" dileğiyle.

“En büyük hack olayı, halkla beraber sokaklar hacklenince gerçekleşecek. Biz de o gün jübilemizi yapacağız.”

Redhack adını herhalde duymayan kalmamıştır. Hem Gezi öncesinde, hem de Gezi sonrasında yaptıkları siber eylemlerle AKP'nin en büyük baş belalarından birisi olmuş, öte yandan direnişi siber ortama taşıyarak farklı bir eylem anlayışını politik mücadeleye sokmuş bir örgüt.

Öncelikle 'Redhack nedir?' sorusunu cevaplayarak başlayalım. Redhack, kendisini üyelerinin sözleriyle “çeşitli milliyetlerden, Türkiye ve Dünya proletaryasının, ezilen halkların, teknolojik alandaki saldırı, savunma ve araştırma-geliştirme gücü; devrimci dayanışmaya gönül vermiş, devrimciler arasındaki ayrılıkları değil, aynılıkları baz alan, mücadelede hiçbir aracı reddetmeme ilkesi gereği, teknolojiyi halk yararına kullanmaya çalışan, sosyalist bir örgüt” olarak tanımlıyor.

Büyük çoğunluğumuzun son yıllardaki eylemleriyle tanıdığı Kızıl Hackerlar, aslında sanılandan çok daha eski bir örgüt. Anonymous'tan bile eski. 1997'de kurulan Redhack, Anonymous gibi binlerce üyeye sahip değil. Tersine, bir tüzük etrafında toplanmış, çekirdek bir kadrodan oluşmakta. Mottoları ise basit ama amaçlarını gayet güzel özetliyor: “Hak yiyen HACK yer”. Örgüt üyeleri, sadece siber ortamda değil, sokakta da mücadele eden, güncel politikanın fiili olarak da içinde bulunan kişiler olduklarını, yer geldiğinde sabah sokakta eylem yapıp, akşam siber eylem yaptıklarını da önemle vurguluyorlar.

Redhack'i bugünkü ününe kavuşturan eylemleri arasında herhalde en önemlisi, 28 Şubat 2012'de Ankara Emniyetinin sistemlerini hackleyerek, emniyete gelen ihbarları deşifre etmesi oldu. AKP iktidarı döneminde kökleşen 'ihbarcılık' kültürünü ve emniyetin yasadışı fişleme yaparken kullandığı kaynakları kamuoyunun bilgisine sunan bu eylem, büyük ses getirdi. Bunların dışında, 2005'te İstan-

Hak yiyen hack yer:

REDHACK

bul'da kesilen trafik cezalarının silinmesi, 2007'de MOBESE kameralarının yerlerinin deşifre edilmesi, 2 Temmuz 2008'de valiliklerin sitelerini hackleyerek Sivas katliamı ile ilgili bildirimler yayınlaması, 2011'de Adnan Oktar'ın sitelerinin hacklenmesi, 2012'de ise emniyetin sitelerinin %95'i, İçişleri ve Dışişleri bakanlıklarının sitelerinin hacklenmesi gibi eylemler gerçekleştirdi. Dışişleri'nin sitesini hackledikten sonra, Türkiye'de bulunan başka ülkelerin görevlendirdikleri casus ve gizli servis ajanlarının kimliklerini yayınladı. Mayıs 2012'de, AKP'nin yolsuzluk iddialarına rağmen büyük bir tanıtım kampanyasıyla başlattığı ve onlarca öğrencinin zehirlenmesiyle tam bir fiyaskoya dönüşen “okul sütü” projesinin ardından, süt firmalarının sitelerini hackledi. Anneler Günü'nde de Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığının sitesini hackleyerek, AKP'nin gerici, cinsiyetçi ve kadın düşmanı politikalarını protesto etti.

Redhack'in ses getiren başka eylemleri de var. YÖK'ü hackleyerek üniversitelerdeki sümen altı edilmeye çalışılan yolsuzlukları halkın bilgisine sundu. Ödenekleri usulsüz şekilde kullanarak kendisine lüks makam araçları alan rektörlerden, üniversite arazilerini peşkeş çekenlere kadar, AKP'nin üniversitede gerçekleştirdiği yolsuzlukları ortaya saçan Redhack, bununla da kalmadı.

2013'te ise özellikle Gezi direnişi ile Redhack, çok daha öne çıktı. AKP'nin Suriye'deki savaş çıkırtkanlığı yüzünden Reyhanlı'da gerçekleştirilen saldırıdan sonra Redhack, AKP'nin saldırı ile ilgili istihbarat

sahibi olmasına karşı önlem almadığını gösteren belgeleri yayınladı. Bu gerçek, toplumdaki büyük tepki gördü ve Gezi'ye giden süreçteki kilometre taşlarından biri oldu.

Gezi sırasında da irili ufaklı pek çok eylem yapan Redhack, özellikle internet üzerinden ve Halk TV, Hayat TV gibi kanallarda katıldıkları canlı yayınlarda, direnişteki milyonların sesi olarak, Gezi direnişinin sembollerinden biri haline geldi. Ayrıca, polis attığı gaz fişegi ile katledilen Abdullah Cömert'in vurulduğu sırada görev yapan polislerin kimlik bilgilerini yayınlayarak, AKP'nin polis cinayetlerini örtbas etme politikasına büyük bir darbe vurdu.

AKP ise, Redhack eylemlerine karşı ne kadar aciz kaldığını her fırsatta gösterdi. Nitelsiz elemanların kadrolaşma neticesinde kilit görevlere getirilmesinin sonucunda, pek çok devlet kurumunun “123456” türü şifrelerle korunduğu ortaya çıktı. İktidarın giderek otoriterleştiği bir ortamda, AKP'nin dokunulmaz olmadığını gösteren Redhack'e karşı, örgütle hiçbir ilgisi olmayan lise öğrencilerinin “silahlı terör örgütü Redhack'e üyelik” gerekçesiyle 8 ay tutuklu tutulup, görevsizlik kararı ile tahliye edildiği dava ile yine örgütle herhangi bir ilgisi bulunmayan fakat Reyhanlı ile ilgili belgeleri sızdırdığı iddia edilen er Utku Kalı'nın 5 ay tutuklu tutulup tahliye edildiği dava dışında, ne Redhack üyelerinin kimliklerini tespit etme konusunda, ne de eylemleri engelleme konusunda hiçbir 'başarı' gösteremedi.

Bugün ise, Redhack, adeta Robin Hood gibi, anonim bir halk kahramanı şeklinde, Twitter'daki 700 binden fazla takipçisiyle, ezilen milyonların sesi olmaya devam ediyor. Yazıyı burada bitirirken, sözü yine Redhack'e bırakalım: “En büyük hack olayı, halkla beraber sokaklar hacklenince gerçekleşecek. Biz de o gün jübilemizi yapacağız.”

Açlık Oyunları: Ateşi Yakalamak Gerçek düşmanlarını hatırla!!!

Suzanne Collins'in distopik Panem ülkesi hikayesini anlattığı çok satan romanından uyarlanan Açlık Oyunları filminin ardından Katniss Everdeen'in mücadelesi serinin ikinci filmi olan Ateşi Yakalamak ile devam ediyor. İlk filme oranla çok daha iyi bir anlatıma ve tekniğe sahip olan Ateşi Yakalamak verdiği politik mesajlar ve yarattığı evren ile post-apokaliptik (tüm dünyanın geri dönüşü olmayan bir yok oluşun eşiğinden sonra tekrar hayatta kalma mücadelesi verdiği dönem) sinemanın en güzel örneklerinden biri olmayı fazlasıyla hak ediyor. İlk filmin üzerinden yalnızca bir yıl geçmiş olmasına rağmen böyle bir değişim ve başarı yakalanmasındaki en büyük etken kuşkusuz daha önce I Am Legend ve Constantine filmleri ile kendini kanıtlamış olan Francis Lawrence'ın yönetmen koltuğuna oturmasıdır.

İlk filmde mantıkasından haraç olarak seçilen Katniss Everdeen'in Açlık Oyunları'na katılmasını ve kazanmasını izlemiştik. Serinin ikinci filmi olan Ateşi Yakalamak, bundan önceki filmde birkaç ay sonrasında başlıyor. Durum kısaca şöyle: Açlık Oyunları'nda Capitol'ü ters köşeye yatırarak galip gelen Katniss yaşadığı korkunç deneyimden dolayı kabuslar görmeye devam etmektedir. Her şeye rağmen hayatına devam etmeye çalışsa da Capitol peşini bırakmaz çünkü Katniss halkın faşist yönetimi devirmek konusunda umudu olmuştur. Peeta Mellark ve Katniss Everdeen'in 74. Açlık Oyunları'nı birlikte kazanarak turnuvarın kurallarını ihlal etmesi, diğer

mantıklara ayaklanmaları konusunda ilham kaynağı olmuştur. Capitol Başkanı Snow bu isyan ateşinin sönmeye için Katniss ve Peeta arasındaki aşkın ön plana çıkmasını istemektedir. Katniss bunu kabul etse de işler hiç de planladığı gibi gitmez ve Katniss Snow'un şimşeklerini üzerine çeker. Başkan Snow yaklaşmakta olan 3.çeyrek yüzyıl müsabakalarında kural değişikliğine gider ve yarışmacıların mevcut şampiyonlar arasından seçileceğini söyler. Geçen yılki olayın şokunu hala atlatamamış olan Katniss bir kez daha maceraya atılacaktır. Fakat ailesinden "bizi düşünme mücadele et" gibi açık bir çek almış olması Snow'la arasındaki ipleri tamamen kopartır. Katniss ve ekibi oyun sırasında Snow'un her hamlesine bir şekilde karşı koyar ve isyan ateşini körüklemeyi başarır. Kimseyi öldürmek istemeyen Katniss bu oyunlardan sağ çıkamayacağını kabullenir ama birbiri ardına gelen sürprizler pek çok şeyi değiştirecektir.

Ateşi Yakalamak ilk filme kıyasla kitaptaki toplumsal modeli beyazperdeye çok daha iyi aktarmış. Açlık Oyunları serisi zamandışı diğer kitaplar gibi hedef kitlesi olarak 12-18 yaş arasına hitap edecek şekilde piyasaya sürülse de kitaptaki ve filmdeki politik altyapı seriyi diğerlerinden çok daha ayrı bir noktaya koyuyor. Katniss her şeyden habersiz, mantıkasında yaşarken ondan ilham alan binlerce kişi ayaklanmaktadır. Öyle ki Katniss ve Peeta Zafer Turu sırasındayken çıkan olaylara rağmen 12. muntıkada maden işçisi olarak çalışan Gale'in bunları Katniss'ten öğ-

renmesi rejimin totaliter yapısının medya ve haber kanalları üzerindeki etkisini çok keskin bir biçimde ortaya koyuyor. 12. muntıkada fırın sahibi olan yani rahatı yerinde olup sistemle gerek maddi gerekse manevi bir sorunu olmayan Peeta dahi gözlemlediği olaylardan sonra düşünmeye başlamıştır. Capitol'de düzenlenen bir baloda kendisine sunulan bir içecek sayesinde kusarak midesini boşaltıp tekrar yiyebileceği söylendiği zaman Peeta "Diğer muntikalarda insanlar açlıktan ölüyor burdakiler daha fazla yemek tadabilmek için kusuyorlar" diye tepki verir. Bu, sistem hakkında düşünmeye başlamış birinin artık sorgulayabildiğini gösterir. Oyunlar konusunda yapılan kural değişikliğine muntikalardan onca tepki gelmesine rağmen hiç dikkate alınmaması, buna da Capitol'de yaşayanlardan tepki gelmesi üzerine oyunların iptalinin düşünülmesi, Başkan Snow üzerindeki en büyük baskıyı muntikalarda yaşayan büyük kalabalığın değil Capitol City'de yaşayan seçkin azınlığın yarattığına işaret eder. Filmdeki en etkili gönderme Açlık Oyunları sırasında hiç hesapta olmamasına rağmen Katniss'in refah seviyesi en yüksek muntikalar olan 1. ve 2. muntıkaya karşı diğer muntikalarla birleşmesi bir anlamda ezilenlerin işbirliği gibi tarihsel bir olguya çok güzel bir gönderme. Filmin sonunda Finnick'in Katniss'e "gerçek düşmanlarını hatırla" demesi bu filmdeki ana tema olan toplumsal uyanışa yapılan en güzel göndermeydi. Son olarak Açlık Oyunları: Ateşi Yakalamak güzel olmuş. Herkese tavsiye ederiz.

Mekan: ODTÜ

Vaziyet: Güvencesizlik

“2014’ün işsizlik getirdiği 50/d’li Araştırma Görevlisi” hikâyelerinden biri de benim başımdan geçti. Hikayem çok önemli olduğu için değil, ancak her hikayenin bir yerlerde kayıt altında olması gerektiğini düşündüğüm için sizlere anlatmayı tercih ediyorum.

ODTÜ Tanıtım Ofisi koordinatörlüğü yaptığım iki yıla yakın sürenin sonunda yüksek lisans mezuniyetimin ardından görev sürem 2013 Aralık sonuna kadar uzatıldı. Ancak işsiz kalacak herkes gibi iş aramam gerekirken, ben son ana kadar hazırlıksız olarak çalışmaya devam ettim çünkü doktora yapmamayı kabul edersem çalıştığım ofiste kalıcı bir kadro verileceği söylendi. Bunu kabul ettim. Ancak Ekim ayından itibaren her an sonuçlanacakmış gibi gösterilen süreç uzatıldı. 27 Aralık tarihine kadar bağlı olduğum rektör danışmanı tarafından işe devam edeceğim, ancak kadromun nasıl halledileceği konusunu kendisinin Rektör ile görüşmeye fırsat bulamadığı şeklinde bilgilendirildim. Elbette bu sırada yönetim bana yazılı olarak görev sürem yıl sonunda bittiğini belirten bir tebligatı imzalamış, ama sözlü olarak bu konunun halledileceği tekinlerine devam etmişti. 27 Aralık tarihinde ise bağlı olduğum rektör danışmanı Doç. Dr. Barış Sürücü, hukuken mümkün olsa da, görev sürem uzatılmasının Rektör tarafından uygun görülmediğini tarafıma bildirdi. Yıllık izin kullanmadığım, iş aramadığım, bir araştırma görevlisi olarak hakkım olmasına rağmen doktora derslerime devam etmediğim için, tüm hak kayıplarım için de bir kusura bakmama temennisi ve iş arama sürecinde yüksek-geniş çevrelerinden yararlanma hakkı sundular.

İşsiz kaldığım kesinleştiği anda bir aydınlanma yaşadım. Sağolsun hocalarım, tam 8 yıl öğrenim görüp iki diploma aldığım okulunda öğrenemediğim son bir dersi uygulamalı olarak öğretmişlerdi bana: “Profesyonellik”. Eğer bir kereye mahsus benim görev sürem uzatılırsa emsal teşkil edeceği çıkmış. Kötü niyetli birileri yarın öbür gün bunu kullanabilirmiş. (Ben herhalde iyi niyetli olduğum için ben benden önce böyle uygulamalar olsa da yararlanamadım). Son dersimde öğrendiğime göre, bir yöneticinin amacı kimseye iş vermek değilmiş. Ders notlarına bakarak yaptığım çıkarım, hatanın bende olduğu. Bu hikayede profesyonel davranmayan bir tek ben vardım. Rektörlük benim yapacağım işi yapabilecek başka bir araştırma görevlisi alana kadar benim işlerimi aksatmama izin vermemiş

oldu. Rektör danışmanı Doç. Dr. Barış Sürücü dönüp de Rektör’e, “Ben bu insana 4 aydır işine devam edeceksin diye söz veriyorum. Nasıl olur da şimdi kusura bakma bi yanlış anlama olmuş derim” demeyerek kariyerinde bir pürüz yaratmamış oldu. Dedim ya, hata bendeydi. Görev sürem bitmesine iki ay kala yıllık iznimi kullanmalı, bir tanıdık doktordan rapor temin etmeli, iş aramalıydım. Sözde kalan güvencelere ise kulak asmamalı, yoluma bakmalıydım(!).

Bütün bu yaşadıklarımın altında elbette en temelde hepimizin bağlı bulunduğu koşullar yatıyor. Benim çalıştığım ofiste de neo-liberal dünyanın görüntüleri kişisel konularmış gibi yaşandı. Kasım 2013’te işyerimizde asgari ücret ile çalışmakta olan bir arkadaşımıza ve bize yapılan dedikodu ve mobbing içerikli ayıbın ardından, çalışanlar olarak bağlı olduğumuz rektör danışmanına hitaben bir çağrı metni kaleme aldık. Söylediğimiz iddia edilenleri reddettik ve rektör danışmanı hocamıza bağlı çalışanlar olarak çalışma koşullarımızdaki diğer somut sorunlardan da bahsettik. İş yoğunluğu nedeni ile yüksek lisansını zamanında bitiremeyecek işsiz kalan 50/d’li arkadaşlarımızdan; araştırma görevlisi olacağı söylenerek işe alınmış, bir yıldır asgari ücret karşılığında çalışan ve halen iş akdininin uzatılacağı bile belli olmayan arkadaşlarımızdan; planlama eksikliği sonucu, son anda çıkan işlemlerle yetersizlik yaparak yetiştirmemiz istenmesinden bahsettik. Ofisimizdeki bu ve benzeri sorunların çözümü temennisi ile bir toplantı talep ettik. Talebimiz ciddiye alınmadı; toplantı yapılmadı. Bu metin bir terbiyesizlik ve saygısızlık olarak değer-

lendirildi. Teker teker görüşüp bizden özür bekledi hocamız. Hatta benim küçük hikayemde bu metin, bağlı olduğum rektör danışmanına iş durumunun ne olduğunu sorduğum zaman (23 Aralık 2013’te) “iyi oluyor sana, biraz kıvranı!” diye karşıma çıktı.

Bu hikayede ODTÜ gibi sembolik bir mekanda da durumun her yerdekinden farklı olmadığını bir örnek üzerinde gördük. ODTÜ’de de yöneticiler güvencesizliği bir insan kaynakları yönetimi yöntemi sanıyor. Sanmayın ki sadece bir örnek var. ODTÜ’nün türlü birimlerinde araştırma görevlilerinin hocalarımız tarafından kişisel işler yapmaya zorlandığını, proje ödeneklerinde “kağıt üstündeki” bursiyerler olarak gösterildiklerini, tanıtım broşürlerinde 10 öğrenciyi düşen 1 öğretim elemanı arasında sayılsa da, yeri geldiğinde bursiyer öğrenci, yeri geldiğinde hizmet personeli sayıldığını biliyoruz. Konuşurken haftada 20 saat çalışması yeterli olduğu söylenece de derse gitmelerine lütfen izin verildiğini, hatta yeni alınan araştırma görevlilerine 2 yarım gün izinli olabileceklerinin söylendiğini biliyoruz.

Bu yaşadıklarımızı işe olan bağımlılığımızdan dolayı her zaman dile getiremiyoruz. Bazen kişisel meseleler zannederek bir kenara bırakıyoruz. Bir takım hakaretlere, haksızlıklara boyun eğmek zorunda kalıyoruz. Fakat başına böyle şeyler gelen, başına bu gelenler için “nereye gitsem başıma bunlar gelir, dayanmaktan başka çarem yok” diyen bizler birkaç kişi değiliz. Çoğuz ve çoğunluğuz. İşimiz zor, yolumuz uzun. Mücadele etmeye devam edeceğiz.

Aslında anlatılan sadece benim değil, sizin de hikayeniz..

“de te fabula narratur”

Furkan Devran Sarıbaşı

ODTÜ

ADM 2010

MCS 2013

ODTÜ'nün "Metin Abi"si ile yaşamı ve kitabı üzerine:

"Çünkü köyümüzden sürülmemize sebep olarak komünistler gösterilmişti ve bu yüzden komünistlerden nefret ediyorduk."

Bize hem kendi yaşamınız hem de ODTÜ'de bulunduğunuz sürede yaşadıklarınız ile ilgili bilgi verebilir misiniz?

Ailemin bir sürgünle Ankara'ya gelmesiyle başlıyor buradaki yaşamımız. 1969'da köyümüzün tamamı bir ırksal çatışmadan dolayı bir kamyonun kasasında Ankara'ya göçtü. 24 Aralık 1979'da ODTÜ'de işe başladım. Köyden sürgün geldiğimiz için tabii eğitim hayatım yarım kaldı. İlkokul diplomamı bile alamamıştım. Burada ilkokulu dışarıdan bitirerek odacı olarak işe başladım. 16 kardeşin 14.sü benim. Ailem her şeyini (köyünü, barkını) terk etmiş vaziyetteydi ve o zamanlar Piyango Tepe diye meşhur bir semtte oturuyorduk. Ablamın oğlu dahil 6 köylümüz kahve taramasında öldü. Herkesin hem ekonomik durumu hem de eğitim durumu dipteydi. Benim ODTÜ'de odacılık yaptığım dönemde Mimarlık Fakültesi'nde Hasan Kara diye bir arkadaşımız vurulmuştu. İşte devrimcilerle ilk tanışmam o zaman olmuştu. ODTÜ hayatım ve devrimcilerle tanışmam, eğitim hayatımı da yukarıya taşımaya başladı. İlkokulu dışarıdan bitirip odacı olarak işe giren ben, ortaokulu ve liseyi dışarıdan verdim. Üniversite de okudum. Her geçen gün hem sosyal hem sınıfsal hem de siyasal kültürümü almaya başladım. Halk müziğinin dışında bir müzik dinlemezken, caz derslerinde insanlara hizmet etmeye başladım. ODTÜ beni her yönüyle, hem siyasal hem de sosyal, bütün sınıfsal mücadelesiyle ayakta tuttu.

Geçen yıl bir kitap yazdınız. Bu kitabı yazmaya nasıl karar verdiniz?

Evet, şimdi ben ODTÜ'ye girdiğim zaman, ilk defa üçlü amfideki bir sınavda görev almıştım. Beni şaşırtan da üçlü amfinin ortasındaki heykeldi. Feodal bir toplumdaki gelmişiz ve Ankara'ya geldiğimizde ilk izlediğimiz film Malkoçoğlu'ydu. Mahallemiz kurtarılmış bir mahalleydi ama halkın çoğu sürgünden gelen halktı ve ziyete karşı bir duruşu vardı. Devrimciydi yani devrimci olmak zorundaydı. Ama bilinçli miydi? Değildi. Yani siyasal bir bilinci var mıydı o halkın? Yoktu. Benim amcam ODTÜ'nün kuruluşunda ağaç dikmiş burada. Köyden amele olarak

gelmişler. Onun oğlu rektörlükte odacı, onun oğlu teknisyen, onun oğlu ODTÜ'de doktora yapan bir kişi. Ailenin siyasal, sosyal eğitiminin hızla gelişme zorunluluğu vardı. Ben ODTÜ'ye girdiğimde korkmuşum. Çünkü köyümüzden sürülmemize sebep olarak komünistler gösterilmişti ve bu yüzden komünistlerden nefret ediyorduk. Ankara'ya geldiğimde ise bunun böyle olmadığını, yaşadığım mahallede devrimcilerin bizi zalime, zulme karşı koruduklarını gördüm. Bunları görmem, öğrencilerle aynı yaşlarda olmam... İşte ODTÜ'de bunlar beni cezbetmişti.

Üçlü amfiyi ilk gördüğümde ise muhteşem, sihirli bir şey vardı beni buraya çeken. Fizik laboratuvarında çalışırken bile üçlü amfide her türlü görevi yapabileceğimi biliyordum. 1983'de ben buraya atandım. Buraya atandıktan sonra ortak bir Metin Abi yaratık. Bütün öğrencilerin, -yani bu siyasal öğrencilerin, eski devrimcilerin dediği gibi lümpen öğrencilerin, aşıkların, sevdalıların- bir sığınağı oldu Üçlü Amfi. Bu kitabı da bunları anlatmak için yazdım.

METİN KIRMAÇ KİMDİR?

1958 Erzurum Horasan kasabası Endek köyünde on altı kardeşin on dördüncüsü olarak dünyaya geldi. 1969'da Ankara'ya geldi. 1979'da ODTÜ'de çalışmaya başladı. Hala teknisyen olarak ODTÜ'de çalışmaya devam ediyor. İlkokulu dışarıdan bitirerek başladığı eğitim hayatını Eskişehir Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler mezunu olarak tamamladı. İlk kitabı Kutsal Mekan Üçlü Amfi 2013'de yayınlandı.

30 yılı aşkındır bu okuldasınız. İlk geldiğiniz günden bugüne baktığınızda ne değişti ODTÜ'de? En çok göze çarpan şey ne?

Aslında kitapta da bahsediyorum bundan. Özal'ın toplumsal ahlakla oynaması, her şeyi mübah sayması, "Benim memurum işini bilir, rüşvetini yer, camisine gider." demesi, Sovyetler Birliği'nin çözülmesi, insanlarda sınıfsal bir umutsuzluğun ekilmesine neden oldu. Artık hiçbir şey için ümit yoktu, umut ölümünden önce bitmişti insanlarda. O 300.000 tutuklu, 18.000 ölünün bedeli insanlara çok ağır gelmişti. 12 Eylül hepimizin üstünden dozer gibi geçti ama yeni bir düşüncenin başlamasına da neden oldu. Benim babam köyden sürülene kadar Mehdi'yi bekledi. 1200 yıldır Mehdi bekleniyor. Gelmedi, gelmeyecekti de. Ama 12 Eylül'den sonra insanların bekleyecek kimsesi kalmamıştı. Yalnız kalmıştı insanlar. Bir tek şey vardı o da ezen ve ezilen. "Veren de Allah'tır, alan da Allah'tır." anlayışı insanları hem sömürüp hem de mutlu etmenin yoluydu. Din sömürüsü yüzünden aklını kaybetti insan. Şimdi geldiğimiz noktada, mevcut sistemde insanların cennetten ya da Allah'tan beklemedikleri ilgili bu değişim çok keskin bir viraja dönüştü. Ha bundan sonra ne olacak dersiniz, insanlar yaşamak istedikleri rejim için bir yol ayrımı içerisinde tercihlerini yapacaklar.

Yeni kitap projeniz hakkında bilgi verir misiniz?

ODTÜ'nün Kavakları. ODTÜ'nün devrimci kısmı, Türkiye'nin ODTÜ'den beklemedikleri, ODTÜ'nün üzerine düşen görev nedir? ODTÜ'nün, -mühendislerinden tutun öğretim üyesine kadar- Türkiye'nin her köşesindeki insana borcu var. Yeni kitabım da özellikle bu konular üzerinde şekilleniyor.

Farklı sesin hikayesi:

Caz

1920 ve 1970 yılları arasındaki yarım asırlık döneme damgasını vuran ve belki de en popüler dönemini geçirmiş olan caz müzik, yıllara meydan okuyarak hitap ettiği coğrafyayı aşmış ve toplumun farklı katmanlarıyla buluşmayı başarmıştır. Savaş dönemleri ve diğer önemli toplumsal olayların yaşandığı dönemlerde bile dinleyici yelpazesini genişleten ve adeta kabına sığmayan bir müzik türüne dönüşen caz günümüzde pek çok sanatsever tarafından ilgiyle dinlenmekte ve güncel kaynaklarda adından söz ettirmektedir.

Cazın bugünlere ulaşana kadarki tarihsel dönüşümünü ele aldığımızda kimi zaman üzüntü veren argümanlarla karşılaşmak ne yazık ki mümkündür. Örneğin kökleri 1800'lü yılların sonuna kadar uzanan caz Afrika'dan getirilen kölelerin ABD'nin güneyindeki pamuk tarlalarında ve demiryollarında çalışırken söylediği şarkılardan doğarak günümüze kadar ulaşmıştır. Yine cazın bir türevi olan ve cazı meydana getiren öğeler arasında yer alan Blues formunun da başlangıçta Afrika kökenli Amerikalıların çalışma esnasında iç sıkıntılarını ve hüznelerini ifade etmek için söyledikleri halk şarkıları olduğu müzik otoriteleri tarafından ifade edilmek-

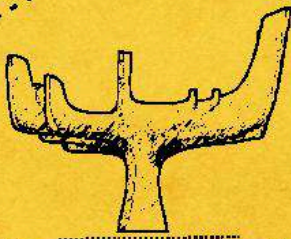
tedir.

Zorlu çalışma koşullarında yaşama tutunmaya çalışan halkın nefesinden doğmuş ve zaman içerisinde uğradığı etkileşimle trombon, trampet, kontrbas, klarnet, flüt, saksafon gibi çeşitli vurmali ve nefesli enstrümanlarla zenginleşen caz öncelerde ayinlerde, yas ve cenaze törenlerinde söylenirken günümüzde acının tınısı olmaktan çıkmış, içinde pek çok duygu ve düşünceyi barındıran bir yapıya dönüşmüştür.

Louis Armstrong :

Caz tarihinin kilometre taşlarından biri de hiç şüphesiz Louis Daniel Armstrong yani nam-ı diğer Torba Ağız'dır. ABD'nin eyaletine bağlı ve bugünün caz şehri olarak kabul edilen New Orleans'ta fakir bir ailenin ferdi olarak doğan (1901) Louis Armstrong cazın ilk solisti olarak bilinir. Sinema ve müzik tutkunu

bir sanat insanı olarak yaşamını sürdürmüş ve kendine has doğaçlamaları, sempatik tavırlarıyla hayranlarını etkilemeyi başarmış olan Armstrong dönemin büyük sanatçılarıyla çalışmış, cazın gelişimine katkıda bulunmuştur. Müzik yaşamına, taşındığı New York'ta bir süre devam eden Armstrong 69 yaşında yaşama veda etmiştir.

GAZETE ODTÜ
gayriresmi odtü gazetesi

finallerde
başarılar diler!

“Bağlanmayacaksın finalere öyle körü körüne,
finallerden geçerim demeyeceksin,
demeyeceksin işte.
Kahırsın çünkü.
Öyle beylik laflar etmeye gerek yok ki.
çok çalışmayacaksın mesela,
hoca bırakırsa kırılırsın ve zaten genellikle hocalar hep bırakır.

gazeteodtu@gmail.com

/gazeteodtu

/gazeteodtu